

Узагальнення результатів проведеного аналізу властивостей моделі розробки парадигм дозволяє зробити остаточний висновок, що таку модель можна трактувати як Періодичну систему методик фундаментального дослідження.

Література:

1. Бабайлов В.К. Модель разработки парадигм: важнейшие свойства / В. Бабайлов // Новый коллегіум. – 2016. – № 3. – С. 48-53.
2. Бабайлов В.К. Предпринимательство: концепция новой парадигмы / В. Бабайлов // Проблеми і перспективи розвитку підприємництва: Збірник наукових праць Харківського національного автомобільно-дорожнього університету. – №1(4)-2013. – Х.: ХНАДУ, 2013 – С. 9-13.

ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ЗАПОРУКА ЕФЕКТИВНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

*Байрачна А.С., асистент
ДЗ «Луганський національний університет ім. Т. Шевченка»*

Під інноваційно-інвестиційною діяльністю підприємства розуміється сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб і держави щодо реалізації інновацій та інвестицій. Дана тема є досить актуальною, так як дослідження проблем інвестування завжди перебувало в центрі уваги економічної науки. Це зумовлено тим, що інвестиції відображають глибинні основи господарської діяльності, визначаючи процес економічного зростання загалом та виступаючи найважливішим засобом забезпечення умов виходу з економічної кризи, структурних зрушень у народному господарстві, впровадження досягнень технічного прогресу, підвищення якісних показників фінансово-господарської діяльності на мікро- та макрорівнях. Тому активізація інвестиційного процесу є одним найбільш дієвих механізмів соціально-економічних перетворень. Щодо інновацій, ефективні технічні, організаційні та економічні нововведення неодмінно ведуть до помітних позитивних змін у соціальних процесах на підприємствах, вони зорієнтовані на динамічний розвиток і невідпинне підвищення ефективності виробництва.

Особливого значення інноваційно-інвестиційні процеси набувають у країнах з перехідною економікою, якою є Україна. Ринкові відносини, з їхньою жорсткою конкуренцією, ставлять більшість існуючих підприємств перед необхідністю зміни виробничого апарату, технологічних змін, упровадження конкурентоспроможних наукомістких виробництв, управлінських нововведень за рахунок енергійної інноваційно-інвестиційної діяльності. Тому інноваційна модель економіки обрана як стратегія розвитку держави на наступне десятиріччя [1].

Взагалі, проблема ефективності виробництва та пошуку шляхів її підвищення завжди посідала важливе місце серед актуальних проблем

економічної науки. Зацікавленість нею виникає на різних рівнях управління економікою – від власників приватного підприємства до керівників держави.

Слід зазначити, що активна інноваційна та інвестиційна діяльність є основною умовою досягнення довготривалих, позитивних темпів економічного зростання, як реального сектора економіки, так і окремих підприємств. Зважаючи на те, що активізація інноваційно-інвестиційної діяльності належить до системних питань макроекономічного розвитку, вирішення яких має здійснюватися насамперед на державному рівні.

Україна знаходиться на шляху всебічних економічних перетворень, а за таких умов налагодження стабільного інвестиційного процесу є справою особливого значення. Головне в інвестиційному процесі – це наявність джерел фінансування, раціональне використання інвестицій та повернення коштів юридичним та фізичним особам. Для збільшення надходжень інвестицій в Україну уряду необхідно демонструвати надійність, виваженість рішень, послідовність дій, юридичну відкритість та готовність до зменшення тиску адміністративного регулювання. Лише ефективне організаційне та законодавче регулювання інвестиційних процесів (зокрема щодо залучень іноземних інвестицій) та підвищення бюджетних асигнувань, обсяг яких слід визначити з урахуванням світової практики, а також сучасного стану національної економіки та сформованої структури експорту, дозволить державі розвинути та реалізувати експортний потенціал України. Від ефективності інвестиційної політики залежать рівень виробництва, стан основних засобів та ступінь технічної оснащеності підприємств народного господарства, можливості структурної перебудови економіки, розв'язання соціально-екологічних проблем в Україні.

В умовах ринкової економіки інновації мають сприяти інтенсивному розвитку економіки, забезпечувати прискорення впровадження у виробництво останніх досягнень науки і техніки, повніше задовольняти споживачів у різноманітній високоякісній продукції і послугах. Розробка нових та вдосконалення існуючих форм, методів та інструментів підтримки інноваційної активності та побудови національної інноваційної системи є перспективним напрямком для подальших наукових досліджень [2].

Отже необхідно зазначити, що для досягнення ефективності інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств необхідно:

- 1) постійно удосконалювати властивості та створювати нові зразки продукції, які мають переваги над вже існуючими на ринку;
- 2) вивчати ринок товарів, продавців та покупців та реакцію на інноваційний товар;
- 3) оцінювати конкурентоспроможність шляхом порівняння параметрів нової продукції з параметрами бази порівняння;
- 4) проаналізувати доцільність та прибутковість інвестиційно-інноваційного проекту.

Правильна інноваційно-інвестиційна політика підприємств є одним з головних факторів, здатних підвищувати конкурентоспроможність українських

товарів та послуг, покращувати конкурентні умови для господарюючих суб'єктів, сприяти виходу українських підприємств на нові ринки. Отже, якщо уряд України і законодавча влада вже найближчим часом не вживатимуть дієвих заходів з переорієнтації розвитку економіки на активізацію інноваційної діяльності із застосуванням наукових підходів і методів управління, то час входження нашої держави до групи промислово розвинених країн стане абсолютно не визначеним.

Література:

1. Масло І.О. Оцінка ефективності інвестиційних проектів в умовах кризової ситуації / І.О. Масло // Управління розвитком. – 2009.
2. Захарін С. Фінансові інструменти активізації інвестиційної та інноваційної діяльності / С. Захарін // Економіка України. – 2010.

КОМПЛЕКСНА АВТОМАТИЗАЦІЯ ЗАЛІЗНИЦІ ЯК ПРІОРИТЕТНИЙ НАПРЯМ ЇЇ РОЗВИТКУ

Балака Є.І., к.е.н., доцент

Український державний університет залізничного транспорту

Найважливішою проблемою подальшого розвитку залізничного транспорту України є значне покращення фінансового стану галузі, знаходження джерел для здійснення масштабних інноваційно – інвестиційних проектів, направлених на оновлення основних виробничих фондів. В першу чергу це стосується рухомого складу залізниці, знос якого досягає 90%.

В ринкових умовах існують два основних шляхи отримання додаткового прибутку залізницею. Перший з них – підвищення тарифів на пасажирські та вантажні перевезення, припинення «перехресного» фінансування. Проте, такий шлях неодмінно приведе до зростання цін на продукцію інших галузей економіки країни, негативним соціальним наслідком і обумовить зниження конкурентоспроможності залізничного транспорту на ринку перевезень.

Крім того, залізниця є природним монополістом і відповідно до національного законодавства не має права самостійно підвищувати тарифи на перевезення.

Другий шлях полягає в зниженні собівартості транспортної діяльності і для цього у залізниці є величезні резерви. Аналіз показує, що для системи залізничного транспорту властиві великі витрати живої праці. Опосередковано це підтверджується долею заробітної плати з нарахуванням на соціальні цілі в собівартості перевезень. За останні десять років цей показник в собівартості вантажних перевезень стабільно знаходився в межах 40-45%, а в собівартості пасажирських перевезень складав 54-56%.

Це говорить про незмінно велику чисельність працівників. Слід зауважити, що ще двадцять років тому на одній з залізниць США (Нордфолк-Південна), яка мала майже однакову з Укрзалізницею довжину колій і на 30%